

A Kúria a dr. Dorka Enikő ügyvéd által képviselt I.r., II.r. felpereseknek a Kovácsné dr. Trázsi Csilla ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 8.M.443/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Tatabányai Törvényszék 2.Mf.21.079/2013/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes és a felperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Tatabányai Törvényszék 2.Mf.21.079/2013/3. számú ítéletének a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.M.443/2011/41. számú ítéletét részben megváltoztató azon rendelkezését, amellyel a felperest megillető átalánykártérítés összegét leszállította, hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú ítéletnek az átalánykártérítésről hozott rendelkezését helybenhagyja. Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 90.800 (kilencvenezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A fennmaradó 15.100 (tizenötezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s

A felperesek jogelődje, néhai B.I.(felperesként) a keresetében az alperes által közölt rendes felmondás jogellenességének megállapítását, eredeti munkakörbe történő visszahelyezését, elmaradt munkabére megtérítését, munkaviszony megszűnésekor kiállítandó igazolásai kiadását kérte, valamint vagyoni és nem vagyoni kártérítés, ki nem fizetett munkabér iránt is igényt terjesztett elő.

A Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.M.443/2011/41. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, az az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Mellőzte az eredeti munkakörbe történő visszahelyezését, kötelezte az alperest a felperes részére 453.858 forint átalánykártérítés, valamint 2.190.909 forint elmaradt munkabér és 2013. július 18-ától az ítélet jogerőre emelkedésének napjáig munkanaponként 4.455 forint munkabér megfizetésére, továbbá a munkaviszony megszüntetésekor kiadandó igazolások kiadására. Az ezt meghaladó keresetet elutasította. Marasztalta az alperest az állam javára eljárási illetékben. Rögzítette, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik.

A megállapított tényállás szerint a felperesek jogelődje 2010.

február 27-étől állt határozatlan idejű munkaviszonyban gépjárművezető munkakörben az alperesnél, illetve a jogelődjénél. A 2011. június 14-én tartott megbeszélésről felvett jegyzőkönyvben rögzítették, hogy a felperes a kapott utasításokat nem tartotta be, nem adott rendszeres tájékoztatást a munkavégzés során előforduló eseményekről, kommunikációs nehézségekre hivatkozott.

Ugyanezen a napon kelt és az e napon átvett rendes felmondással a munkáltató megszüntette a munkaviszonyt. Az indokolás szerint a munkavállalónak a közvetlen feletteseivel való nem megfelelő kapcsolattartása, pontatlan munkavégzése az Mt. 89. § (3) bekezdés alapján okot ad a rendes felmondásra.

Az elsőfokú bíróság által levont jogkövetkeztetés szerint a felmondás indokolása nem felel meg az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 89. § (2) bekezdésében foglalt világosság követelményének, még a kézbesítést megelőzően felvett jegyzőkönyv ismeretében sem. Ez utóbbiban ugyan megemlítették a felek közötti konfliktusokat, de ez csak általánosságban történt. Hivatkoztak továbbá kommunikációs nehézségekre, nem megfelelő kapcsolattartásra, de sem a jegyzőkönyvből, sem a rendes felmondásból nem tűnik ki, hogy ezek mit jelentenek: esetleg összeférhetetlenségre, együttműködési kötelezettség hiányára, a fuvar teljesítésére, vagy egyéb munkaviszonyból eredő konfliktusokra vonatkozik-e. A jegyzőkönyvből és a keresetlevélből is az tűnik ki, hogy a munkavállaló nem tudta, mit jelent alperes értelmezésében a pontatlan munkavégzés, illetőleg a nem megfelelő kapcsolattartás.

A felek eltérően jelölték meg a problémákat a pontatlan munkavégzés körében. Az alperes által a perben hivatkozottak a rendes felmondás indokolásában nem szerepelnek, a károkozással kapcsolatos felelősségvállalás hiánya a pontatlan munkavégzés körébe nem sorolható. Az, hogy a felperes a kiadott útvonaltól eltért, a rendes felmondás okszerű indokául nem szolgálhat tekintettel arra is, hogy e vonatkozásban a felperes vétkességét az alperes nem bizonyította.

A bíróság mellőzte a felperesek jogelődje eredeti munkakörbe történő visszahelyezését a felek között a peres eljárás során kialakult súlyos konfliktusra, továbbá arra tekintettel, hogy a menetirányítóra is negatív megjegyzéseket tett, így nem biztosított, hogy nemzetközi gépkocsivezetőként akár a munkáltatóval, akár a menetirányítóval együtt tudna működni. A perben az is bizonyítást nyert, hogy a munkavállaló nem volt együttműködő, nem jelentkezett be előírás szerűen, kitérő válaszokat adott a fuvarral kapcsolatos kérdésekre, ezért a munkáltatótól a továbbfoglalkoztatás nem várható el.

Az eredeti munkakörbe történő visszahelyezés mellőzésére tekintettel az Mt. 100. § (4) és (5) bekezdésében foglalt jogkövetkezményeket alkalmazta.

Az igényelt 12 havi átalánykártérítéssel szemben az alperes által is irányadónak tekintett 6 havi átlagkereset megfizetésére kötelezte a munkáltatót. E körben értékelte a rövid ideig fennálló

munkaviszonyt, azt, hogy a munkavállaló - hivatkozása ellenére - nem volt védett korú, továbbá az alperes által bizonyított felperesi kötelezettségszegéseket, amely az alperesi jogsértés súlyát csökkenti. Mérlegelte ugyanakkor a munkavállaló életkorát, és az abból fakadó elhelyezkedési nehézségeket.

Tekintettel arra, hogy a munkaviszony az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg, a bíróság ezen időpontig terjedően marasztalta az alperest az elmaradt munkabérben, amelynek összegénél a minimálbért vette alapul.

A további kereseti kérelmek elutasítására részben a határozott kereseti kérelem hiánya, részben a bizonyítási indítványok elkésettsége folytán, bizonyítatlanság miatt került sor.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Tatabányai Törvényszék 2.Mf.21.079/2013/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta, a felperest megillető átalánykártérítés összegét 151.286 forintra leszállította, és mellőzte az alperesnek a 2013. július 18-ától kezdődő elmaradt munkabér fizetésére szóló kötelezését. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az alperest fellebbezési eljárási illeték megfizetésére, megállapította, hogy a felek a költségeiket maguk viselik.

A törvényszék az elsőfokú bíróság által helytállóan megállapított tényállásból levont jogi következtetésekkel a jogalap körében egyetértett, a jogkövetkezmények vonatkozásában azonban nem.

A fellebbezés alapján elsődlegesen az abban hivatkozott eljárásjogi szabálysértéseket vizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján a peres feleket terhelő bizonyítási kötelezettséget megfelelően telepítette, és e körben a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási előírásnak a per során folyamatosan eleget tett felhívva a felek figyelmét a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglaltakra.

Alaptalannak ítélte az alperesnek az elsőfokú bíróság perelhúzó magatartása vonatkozásában tett előadását, mert figyelmen kívül hagyta azt a lényeges körülményt, hogy a felperes többféle címen terjesztett elő igényeket (munkáltatói intézkedés jogellenessége és jogkövetkezményei, kártérítés, ki nem fizetett munkabér), amelyek vonatkozásában többszöri figyelmeztetés ellenére sem pontosította a keresetét. A munkáltatói intézkedés jogellenessége kérdésében pedig több tanú meghallgatása volt indokolt. Az alperes a per ésszerű időn belül történő befejezésére irányuló kötelezettség elmulasztása miatt az elsőfokú bírósággal szemben a Pp. 114. §, 114/A. § alapján kifogást nem terjesztett elő.

A törvényszék a rendes felmondásban megjelölt indokokkal kapcsolatban kifejtett elsőfokú bírósági állásponttal maradéktalanul egyetértett. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás adatait a Pp. 206. § rendelkezéseinek megfelelően értékelte, ezért nem volt lehetőség a bizonyítékok felülmérlegelésére.

Kiemelte, hogy mind a rendes felmondásban, mind a jegyzőkönyvben a munkáltató olyan általános megfogalmazással jelölte meg az indokokat, amelyek a jogszabályi feltételeket nem elégítik ki, utólagosan pedig a perben nem volt lehetőség a tanúk által igazolt magatartásokkal azt alátámasztani, figyelemmel az Mt. 89. § (3) bekezdésére, az MK. 95. számú állásfoglalás II. pontjára. A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a munkáltatói intézkedés jogellenességére irányuló kereset tárgyában a Pp. 253. § (2) bekezdés rendelkezései alapján a jogalap, és az Mt. 100. § (6) bekezdésben alkalmazott jogkövetkezmények vonatkozásában helybenhagyta.

Nem értett egyet azonban az Mt. 100. § (4) bekezdés alapján alkalmazott átalánykártérítés összegével, mert a törvényi minimum, a 2 havi átlagkereset megtérítését tekintette arányban állónak a munkáltatói jogsértéssel. A felperes nem hivatkozott olyan indokra, amely a törvényi minimumtól való eltérést indokolná, továbbá a bizonyítás alapján megállapítható, hogy az alperes terhére kizárólag formai, megfogalmazási hibát lehetett felróni, ugyanakkor a munkavállaló terhére volt adat a kötelezettségszegésre.

Az elsőfokú bíróság az elmaradt munkabér iránti igényt kizárólag az ítélet meghozataláig tudta vizsgálni függetlenül attól, hogy a rendelkező részben rögzíteni tudta az elmaradt munkabér napi összegét, de erre csak a rendelkezésre bocsátott béradatok alapján volt lehetősége, az esetleg megtérült jövedelmek feltárására nem volt módja a jövőre nézve. A másodfokú eljárásban a felperes részéről nem volt előterjesztve olyan határozott kérelem, amely a Pp. 247. § értelmében megengedett keresetfelemelésnek minősült volna. Mindezek alapján a káráltalány mértékére, és az elmaradt munkabérre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket a másodfokú bíróság megváltoztatta, azok összegét leszállította.

A másodfokú ítélet meghozatalát követően a munkavállaló elhalálózása folytán jogutódaiként a perbe a gyermekei léptek be, az arról hozott végzés jogerőre emelkedését követően a részükre kézbesítették a jogerős ítéletet.

A felperesek a felülvizsgálati kérelmükben az elsőfokú ítéletet megváltoztató jogerős ítéleti rendelkezések hatályon kívül helyezésével a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalát, vagy az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Az elmaradt munkabér vonatkozásában az Mt. 100. § (5) bekezdésére hivatkoztak, miszerint a munkaviszony a jogellenességet megállapító határozat jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Ezen időpontig tehát jogosult a munkavállaló a jogszabályok szerinti juttatásokra. Ezért nem volt szükség a kereset felemelésre, de lehetőség sem volt arra, mert nem tudhatta a felperesek jogelődje, mikor emelkedik jogerőre a határozat. A munkavállaló a per folyamán igazolta, hogy semmilyen megtérüléssel nem rendelkezik. Amennyiben ennek igazolását a törvényszék szükségesnek ítélte, a jogi képviselő nélkül és jellemzően szóban eljáró munkavállalót a Pp. 245. §

alkalmazásával a tárgyalás elhalasztásával felhívhatta volna a nyilatkozatai megtételére.

Az átalánykártérítésre vonatkozó jogerős ítéleti rendelkezés az Mt. 100. § (4) bekezdését sérti, a mérlegelés nem felelt meg a jogszabályoknak, ugyanis nem volt figyelemmel arra, hogy a munkavállaló életkorából fakadóan a munkához jutási esélyei csekélyek.

A felperesek hivatkoztak arra, hogy a jogelődjük - a korábbi pervitelének megfelelően - szóban kívánta érveit előadni a másodfokú tárgyaláson a 12 havi kárátalány vonatkozásában előterjesztett kereseti kérelem megalapozottságáról.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését, és a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát kérte.

Hivatkozása szerint a felperes a keresetét a bíróságon jegyzőkönyvbe mondta. Az első tárgyaláson azonban határozott kereseti kérelmet nem terjesztett elő, a jegyzőkönyvben benyújtott keresetét bírósági felhívásra nem tartotta fenn a munkaviszony megszüntetése jogellenességét illetően, pusztán elszámolási sérelmét ismételgette, menetlevelek kiadását indítványozta. A bíróságnak már ekkor jogszabályi lehetősége lett volna arra, hogy a pert megszüntesse. Azonban a jogi képviselő nélkül eljáró munkavállaló felperesre tekintettel az alperes munkáltatót kötelezték az iratok becsatolására, a felperesnek pedig a kereseti kérelme pontosítására további lehetőséget biztosítottak. E kötelezettségének azonban nem tett eleget.

A tárgyalási jegyzőkönyvbe szakszerűen megfogalmazott kérelmek és indítványok kerültek, amelyek nem származhattak a felperestől. Az elsőfokú eljárásban az alperesnek folyamatosan olyan iratokat kellett csatolnia, amelyekkel a felperesnek kellett volna igazolnia a saját állításait.

Az alperes a fellebbezésében sérelmezte, hogy a felperes határozott keresetet nem terjesztett elő, nyilatkozatai a munka teljesítményére, elszámolására és annak igazolására vonatkoztak.

Az alperes sérelmezte a bíróság pervezetését, a per indokolatlan elhúzását. Ez utóbbi tekintetében az alperes nem értett egyet a törvényszék Pp. 114. §, 114/A. § rendelkezéseire való hivatkozásával. Ha ugyanis eljárási kifogást terjeszt elő az elsőfokú eljárásban, úgy ennek elbírálása miatt tovább húzódott volna az eljárás. Ugyanakkor írásban is többször jelezte, hogy a bíróság a felperessel szemben nem alkalmazta a perelhúzást gátló perrendtartásbeli eszközöket.

Az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok védelméről szóló Európai Egyezmény kiadásáról hozott 1993. évi XXXI. törvény 6. cikkely 1. pontja alapján a tisztességes eljáráshoz való joga megsértésének tartotta az alperes az elsőfokú tárgyalás kifogásolható vezetésén és megállapításain túlmenően azt is, hogy az ítélet indokolása nem tekintette bizonyító erejűnek az alperes által becsatolt iratokat, nem fogadta el a munkaviszony

megszűnésekor kiadni rendelt iratok postai úton történő megküldését.

Az elsőfokú ítéletben nem jelenik meg a jogszerű mérlegelés kontrollja, továbbá nem mérlegelték a munkajogi viszonyok és jogszabályok változását, nevezetesen, hogy időközben hatályba lépett a 2012. évi I. törvény, az új munka törvénykönyv.

Jelen perben az alperes munkáltató oldalán felmerülő „megfogalmazási hiba” alapján született ítélet, mely a munkáltatót olyan helyzetbe hozta, hogy a foglalkoztatás másfél éves időtartamát meghaladó időtartamra kellett bruttó munkabért és 6 havi kárártalányt fizetnie, holott az új Mt. már kinyilvánítja a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelő eljárást, a munkáltató jogos gazdasági érdekének védelmét, valamint közel azonos jogokat és kötelezettségeket ír elő a munkaadóra és a munkavállalóra, továbbá a jogellenes munkaviszony megszüntetés szankcióit csökkentette, így az elmaradt munkabér fizetési kötelezettséget egy évi távolléti díjra korlátozta. Mindezek alapján a régi munkajogi szabályozásra alapítottnan méltánytalan ítélet született.

Az alperes az előkészítő iratában hivatkozott arra, a felperesi jogelőd nem élt az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezéssel, így az elsőfokú ítéletben megítélt kárártalányt meghaladó keresetet elutasító döntés első fokon jogerőre emelkedett.

Az alperes azt is előadta, hogy álláspontja szerint a munkavállaló örökösei nem léphettek volna be jogutódként a perbe. A munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása, és az ehhez fűződő anyagi követelések kimondottan a munkavállaló személyéhez köthetők, ezek nem szállnak át az örökösökre.

A felperesek a felülvizsgálati ellenkérelmükben az alperes felülvizsgálati kérelmének elutasítását kérték a Pp. 272. § (2) bekezdés alapján, mert nem tartalmaz konkrét anyagi és eljárási jogszabályhelyet, amelyet a jogerős ítélet megsértett volna. A másodfokú bíróság helyesen alkalmazta a perbeli jogutódlás szabályait.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az alperes felülvizsgálati kérelme megalapozatlan, a felpereseké az alábbiak szerint megalapozott.

A Pp. 272. § (2) bekezdés alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

A Pp. 275. § (2) bekezdés szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül kivéve, ha a pert hivatalból megszünteti, vagy ha a határozatot hozó bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, illetve a határozat meghozatalában

olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizárók áll fenn.

A fenti rendelkezések alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelemben jogszabályhellyel pontosan megjelölt és érveléssel alátámasztott jogszabálysértésekre tekintettel vizsgálhatta felül. Ezért az alperes felülvizsgálati kérelmében a felmondás jogszerűsége és a jogkövetkezmények alkalmazása körében előadottakat nem értékelhette.

A másodfokú bíróság a jogerős ítélet meghozatalát követően a felperes munkavállaló elhalálozása folytán jogszerűen alkalmazta a perbeli jogutódlásra vonatkozó Pp. 61. § (1) - (2) bekezdése, 65. § rendelkezéseit. A másodfokú eljárásban perbe vitt igény (a munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei) tárgyában a perbeli jogutódlás nem kizárt. Az elhalt munkavállaló örökösei, mint perbeli jogutódok a Pp. 61. § (1) bekezdés alapján a felperes helyébe léptek, a Pp. 270. § (2) bekezdés alapján felülvizsgálati kérelmet jogszerűen előterjeszthettek.

Fellebbezéssel nem volt támadott az elsőfokú ítéletnek a 6 havi kárátalányt meghaladó keresetet elutasító rendelkezése. Ezért ezen döntés első fokon jogerőre emelkedett. Ezért a 12 havi kárátalányra vonatkozó alperesi marasztalás tárgyában felülvizsgálati kérelem nem volt előterjeszthető a Pp. 271. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 6. cikkely 1. pontja megsértésére, mellyel azonos rendelkezést tartalmaz a Pp. 1. §-a és 2. § (1) bekezdése.

A Pp. 2. § (2) bekezdése rögzíti, hogy a per befejezésének ésszerű időtartama a jogvita tárgyát és természetét, valamint az eljárás lefolytatásának egyedi körülményeit is figyelembe véve határozható meg.

Ennek vizsgálata során helytállóan értékelte a törvényszék, hogy a felperes részéről az igényérvényesítés keresethalmazatban történt, nemcsak a jogviszony megszüntetése jogellenességét és jogkövetkezményeit igényelte, hanem vagyoni és nem vagyoni kártérítést, ki nem fizetett munkabért, továbbá igazolások kiadását is kérte. Az elsőfokú bíróság a Pp. 7. § (1) és (2) bekezdés, valamint a 3. § (3) bekezdésben foglalt kötelezettségének eleget téve adott a felperesnek a perbeli eljárási jogairól és kötelezettségeiről, valamint a pártfogó ügyvédi képviselőt engedélyezésének feltételeiről, illetve a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, a bizonyítás sikertelenségének következményéről tájékoztatást, és vonta meg a bizonyítatlanság, valamint az indítvány késedelmes előterjesztésének következményét a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdés alapján.

Iratellenes az alperes érvelése, miszerint a felperes a bíróságon jegyzőkönyvbe foglalt kereseti kérelmét az első tárgyaláson nem tartotta fenn, a jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozata szerint a

keresetet az írásbelivel egyezően ugyanis fenntartotta. A keresetlevél pedig a munkaviszony megszüntetésének jogellenességét, az Mt. 100. §-ban foglalt jogkövetkezmények alkalmazását, eredeti munkakörbe történő visszahelyezését, és az igazolások kiadását kérte, utalt továbbá a munkabér-tartozásra is.

A törvényszék helyesen állapította meg, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján telepítette a felperesre a bizonyítási terhet a bíróság a kárigények, az elszámolás vonatkozásában. Ugyanakkor az Mt. 89. § (2) bekezdés alapján az alperes volt köteles a felmondás jogszerűségét, míg az Mt. 97. § (2) bekezdés alapján az igazolások kiadásának megtörténtét bizonyítani.

A felperesek alaptalanul sérelmezték a másodfokú bíróság részéről a Pp. 245. § rendelkezésének mellőzését. A felperes fellebbezéssel nem támadta az elsőfokú ítéletet, a szükséges tájékoztatásokkal ellátott szabályszerű másodfokú tárgyalásra történő idézés ellenére azon nem jelent meg, távolmaradását nem mentette ki, így jogszerűen hozhatott a másodfokú bíróság a fellebbezési tárgyaláson a felperes távollétében is határozatot, hiszen a Pp. 245. § első mondata értelmében a fellebbezési tárgyalásra szabályszerűen megidézettnek a távolmaradása a tárgyalás megtartását a fellebbezés elbírálását nem gátolja.

Megalapozatlanul állították a felperesek az Mt. 100. § (5), (6) és (7) bekezdésének a jogellenes alkalmazását. A felperesi jogelőd a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként az eredeti munkakörbe történő visszahelyezését kérte, amelyet az elsőfokú bíróság mellőzött. Ezért az Mt. 100. § (5) bekezdés alapján munkaviszonya a jogellenességet megállapító határozat jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Ezért összevetve az Mt. 100. § (6) bekezdése rendelkezésével elmaradt munkabérre is ezen időpontig jogosult a munkavállaló. Az elsőfokú bíróság azonban a Pp. 215. §-ban foglalt kereseti kérelem korlátaira vonatkozó rendelkezést megszegte. A felperes ugyanis a jegyzőkönyvben az ítélethozatal napjáig terjedő időre kérte a munkabér megfizetésére kötelezni az alperest, és ugyanezen nyilatkozatot tett arra az esetre is, ha a visszahelyezését a bíróság mellőzné (jegyzőkönyv, 1. oldal utolsó bekezdés, 2. oldal első bekezdés). Ezért az elsőfokú bíróság jogellenesen kötelezte az alperest az ítélete meghozatalát követő időre is elmaradt munkabér megfizetésére. Miután az alperes fellebbezése a teljes kereset elutasítására irányult, a másodfokú bíróság ezért jogszerűen vizsgálhatta felül az elmaradt munkabérre vonatkozó elsőfokú ítéleti döntést. A felperes a keresetét az elsőfokú ítélet meghozatalát követően sem emelte fel a jogerős ítélet meghozataláig terjedő időszakra vonatkozó elmaradt munkabért igényelve, ezért az erre vonatkozó jogellenes elsőfokú ítéleti rendelkezést jogszerűen változtatta meg a Pp. 215. § és a 253. § (3) bekezdés, valamint a 247. § rendelkezéseire is figyelemmel.

Jogellenes döntést hozott azonban a törvényszék a káráltalány vonatkozásában. A káráltalány összegének mérlegelése során figyelembe vett elsőfokú ítéleti szempontok közül ugyanis egy

lényegeset, a felperes életkorát, ebből adódóan elhelyezkedési nehézségeit figyelmen kívül hagyta, holott ez a munkáltatói jogsértés súlyára lényeges hatással van. Ezért valamennyi, az eset összes körülményét figyelembe vevő elsőfokú ítéleti döntés a kárártalány mértéke tárgyában helytálló.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletnek a kárártalányra vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést megváltoztató döntését a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte, e körben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, míg egyebekben a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Kötelezte a nagyobb részt pervesztes alperest a felperesek felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

A felperesek pervesztessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket teljes személyes költségmentességük folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. október 28.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
Nné
tisztviselő